

vilde finde sig i Amtmandens Afgørelse og gik til Indenrigsministeriet, men dette gav Amtmanden Medhold. Det er muligt, at der i dette som i mange andre Tilfælde ikke kunde gøres andet. Men det er efter min Formening uheldigt, at naar den Institution, som er bedst i Stand til at bedømme saadanne Forhold, nemlig Kommunalbestyrelserne, have sagt, at her er der Betingelser for Hjælp, her bør der hjælpes, de overordnede Autoriteter saa kuld-kaste denne Afgørelse. Det bør de ikke gøre uden aldeles bydende Nødvendighed. At de overordnede Autoriteter gøre det, medføre selvfølgelig, at de kommunale Raad efterhaanden blive mere varsomme, og de ville altsaa som Følge deraf være nødte til at afvise adskillige Begæring om Understøttelse, hvor det er ganske uklogt, ikke at tale om ubarmhertigt, at nægte det. Der er for mig noget i høj Grad saarende og stødende i at sige til gamle Mennesker, som have gjort deres bedste for at hjælpe sig selv: I kunne ikke faa Hjælp, saa længe I have disse Par Skilling staaende i Sparekassen, spis dem op først. Eller sige til dem: I kunne ikke faa Hjælp, fordi I har et Hus, hvorom jeg har den Overbevisning, at det kan belastes noget mere med Prioriteter. Det er netop de Tilfælde, der nu have fundet deres Afgørelse ved de Sager, jeg her nævned, hvor der var Tale om Kommunalraadets Beslutning, der blev underkendt baade hos Amtmand og Ministerium. I det ene af disse Tilfælde var det en Kvinde, der havde nogle faa Hundrede Kr. i Sparekassen, og som i sit lange Liv havde lagt Skilling paa Skilling for at samle disse Smaasummer op i den Tanke, at de skulde være den sidste Tilflugt paa hendes gamle Dage, naar hun ikke havde Kræfter til at erhverve noget selv. Det andet Tilfælde angik et Par gamle Mennesker, der ejede et lille Hus, hvori Prioriteterne i Forhold til Husets Vurderingssum vare saa smaa, at der var Sandsynlighed for, at der kunde laanes lidt mere endnu paa det. Det blev sagt, at der ikke kunde gives disse Folk Understøttelse. Det er urigtigt og uklogt at tvinge den trængende til at gaa til den alleryderste Grænse i at reducere sine økonomiske Resourcer, forinden han forlanger Hjælp, thi saa skal Hjælpen nødvendig tilmaales i en saa meget større Grad. Dette er blot rent praktisk set. Jeg tænker her ikke paa det for den menneskelige Følelse stødende deri. Det er rent praktisk set uklogt at gaa saa vidt, og derfor anser jeg det og-

saa for nødvendigt at komme til en Omordning af dette Forhold, inden der er gaaet alt for lang Tid.

Naar jeg ikke kan slutte mig til de Forandringer, der ere foreslaaede her med Undtagelse af dem, jeg allerede har nævnt, er det, fordi man svækker og udvisker de Krav, der stilles til de paagældende for at opnaa en Alderdomsunderstøttelse, og fordi man ikke paa nogen som helst nævneværdig Maade afhjælper Ulemperne ved det saakaldte fri Skøn. Man sætter nogle Summer, men man overlader til Kommunalraadet at vælge imellem dem, og saa er det efter mit Skøn ganske ligegyldigt, om man har dem staaende paa Papiret eller ikke. Det bliver lige saa vel efter denne som efter den nugældende Lov Kommunalraadene, der efter deres eget Skøn frit bestemme, hvor meget der skal ydes de paagældende. Det eneste, der opnaas, er ubestrideligt det, at der sættes en Slags Minimumsgrænse henholdsvis for Landet og Byerne, for Landet 100 Kr., for Købstæderne 150 Kr. og for Kjøbenhavn 175 Kr.; men det vil ganske naturligt have til Følge, at den Person, som det paagældende Kommunalraad formener endnu ikke at være trængende til det Beløb, som udgør Minimum'et, ganske simpelt bliver afvist, indtil Trangen er saa stor, at man maa erkende: Nu kunne vi ikke undgaa det længere, nu maa vi give ham det Minimumsbeløb, Loven bestemmer. Saa er det langt mere human og klogt, ogsaa set fra et økonomisk Synspunkt, at blive ved det, vi for Tiden have, uagtet det er højest uheldigt. Det eneste, der kan redde den nugældende Lov og det Princip, hvorpaa den er bygget, fra at gøre en stor og uoprettelig Ulykke paa vort Samfund, er, om det var muligt paa en fornuftig Maade at komme til faste Takster. Jeg har hidtil ikke kunnet se, hvordan det skulde lade sig gøre. Vi have set allerede i Fjor i Udvalget, hvorledes en af Kjøbenhavns Borgmestre med megen Intelligens, Flid og Energi har kastet sig over denne Tanke og fremsat et Forslag, som er det bedste, jeg endnu har set, i Retning af faste Takster. Men heller ikke disse ere tilfredsstillende, og jeg skulde næsten tro, at det, naar alt kommer til alt, er umuligt at komme til en Ordning, der tilfredsstiller alle Synspunkter med Hensyn til faste Takster. Men kan man ikke det, tror jeg, man maa forlade det Hovedprincip, hvorpaa Loven er bygget, og komme over til noget andet, som jeg naturligvis ikke skal udtale mig om her, det vilde tage langt